

Tha Dah Der kirke, brændt ned til grunden.

Global Bededag for Burma

10. marts 2013

Tha Dah Der kirke, genopbygget 1,5 år senere.

Positiv forandring, men fortsat undertrykkelse

Kære venner,

Tak for jeres bønner for folket i Burma. Vi tror, at bønner har haft stor betydning for forandring her og vi ønsker fortsat at bede og gøre hvad Gud ønsker af os. Vi ønsker at forandre hjerter samt at arbejde for retfærdighed, frihed og forsoning i Burma. Tak fordi I beder sammen med os gennem dette år. Vi takker Gud for alle de nylige gode forandringer i Burma og takker alle dem, der har taget del i og hjulpet til et mere frit, retfærdigt og forsonligt Burma. Dog, på samme tid fortsætter undertrykkelsen. Her er en opdatering på de nuværende begivenheder i Burma og især, hvordan vi oplever situationen.

Gode nyheder:

- 1). Aung San Suu Kyi har en position i parlamentet og sammen med andre, har hun modtaget ærer på vegne af det internationale samfund for hendes dedikation til frihed for folket i Burma.
- 2). Mange politiske fangere er blevet løsladt.
- 3). Der er kommet større rejsefrihed samt journalistisk frihed.
- 4). Regeringen i Burma er i våbenhvileforhandlinger med mange af de etniske grupper og der er en generel reduktion med hensyn til angreb.
- 5). Ledere fra den burmesiske hær har underskrevet en aftale om at stoppe tvungen arbejdskraft og dette er faldet i nogle områder.
- 6). Free Burma Rangers (FBR) havde muligheden for at møde ledere fra den ny regering.

På samme tid forsætter nedbrydningerne:

- 1). Den burmesiske hærs angreb mod Kachin staten fortsætter: over 70.000 Kachin folk er blevet fordrevne af over 100 burmesiske hær bataljoner i det nordlige Burma.
- 2). I Shan staten forsætter kampene, og i den sydlige del af Shan staten, har over 30 kollisioner mellem den burmesiske hær og Shan modstandsgruppen fundet sted i løbet af dette år. FBR medicinere, har givet medicinske behandlinger til mange af de sårede i kampene.
- 3). I Karen staten har den burmesiske hær udnyttet våbenhvilerne til forsyninger til deres lejre og forsætter med at benytte sig af tvungen arbejdskraft. De har også bygget tre nye lejre og hermed overtrådt våbenhvileaftalen. Border Guard Forces (grænsevagterne) forsætter angreb i Karen staten under autoritet fra den burmesiske hær.
- 4). På nuværende tidspunkt, er mindst 311 politiske fanger anholdt*. Censurlove som Electronic Transactions Act (den elektroniske transaktions handling) fortsætter effektivt såvel som vilkårlige anholdelser. *Assistance Association for Political Prisoners (AAPP).
- 5). I Arakan staten er 120.000 mennesker blevet fordrevet på grund af stridigheder mellem Rohingya og Arakan (to etniske grupper). Dette er til dels blevet drevet af repressive politikere fra den burmesiske regering
- 6). Humanitær adgang er fortsat blokeret i mange områder af Burma.

Vi ser to ting ske på samme tid: positive forandringer og fortsat undertrykkelse. Vi vil fortsat give hjælp, håb og kærlighed til dem som er under angreb, sprede nyhederne ud og blive sammen med de undertrykte. Bed med os for forandringer og visdom, idet vi fortsat udvikler et forhold med nogle i den nye regering, såvel som Aung San Suu Kyi og andre, med det formål at skabe forsoning, retfærdighed og frihed for alle.

Tak og Gud velsigne jer,

Dave Eubank,
Christians Concerned for Burma/Free Burma Rangers

Indholdsfortegnelse

Positiv forandring, men fortsat undertrykkelse.....	1	Et uventet møde.....	14
Lad Herrens Forløste.....	3	At støtte det rette.....	14
Jul i Burma.....	5	Fredsudsigst/opdatering.....	15
En historie fra en Shan Ranger.....	7	Liv i overflod midt i forandring.....	17
Til minde om.....	9	Gud vandrer sammen med os.....	19
Modløshed/en ny måde at bede på.....	10	En mediciners perspektiv.....	20
Ingen våbenhvile her: Hjem ødelagt, familier skilt men Kachin folket står stadig fast.....	11	Nye ben til Wa folket.....	21
		Vent indtil du modtager.....	22
		Overgiv dig aldrig.....	23

“...Sandheden vil sætte dig fri.”

John 8,32

“Kun Gud kan hjælpe os til at være ærlige i vores forsøg på at arbejde sammen. Jeg ønsker, at mine handlinger skal være autentiske ligesom mine ord, og jeg ønsker at bede Gud om at hjælpe vores gruppe og vores folk til at forenes. Bed for ærlighed hos de nuværende ledere.”
– Maw Naw, medicin hjælpepeteam

Pa-Oh hjælpepeteam synger med børn.

Medlem af et Chin hjælpepeteam tjekker en patient.

Lad Herrens forløste fortælle deres historie...

Første historie: Forløsning

K’Paw Say

Note: K’Paw Say har haft flere rygoperationer og er nødt til at være forsigtig med hensyn til sin fysiske aktivitet.

Jeg var ikke sikker på, om jeg skulle gå til kirken i Jeg var ikke sikker på, om jeg skulle gå til kirken i Tha Dah Der (TDD) eller ej; jeg ønskede at lytte til alles råd og især til Guds. Jeg ønskede ikke at begå nogen fejltagelser på grund af stolthed eller ved at gå mine egne veje. Grunden til at jeg ønskede at gå, var for at dele hvad Gud havde gjort gennem os. Dette er meget tydeligt gennem hvad han har gjort i TDD: at Gud altid er for os, og jeg ønsker at fortælle, hvor fantastisk og trofast Han er i alle situationer og mod os alle.

Aftenen før jeg skulle gå, begyndte min ryg igen at gøre ondt. Jeg bad til Gud: ”Hjælp mig, for jeg ønsker at gå. Selv hvis du ikke ønsker at jeg skal gå, vil jeg gå alligevel. Vil du ikke nok hjælpe mig?” Om morgenen gjorde min ryg stadig ondt. Da jeg ankom til floden indså jeg, at ingen var kommet for at hente mig som vi havde aftalt. Jeg bad igen til Gud og sagde: ”Herre, jeg er ikke sikker på om jeg skal gå eller ej. Hjælp mig. Jeg vil vente indtil frokosttid på, at nogen vil hente mig. Hvis ingen kommer, vil jeg gå tilbage.”

Omkring kl. 10.00 kom der en og sagde: ”jeg er kommet for at hente dig og vi vil gå kl. 03.00 i morgen tidlig.” Jeg var meget glad, men bad stadig: ”Herre, er dette hvad du ønsker fra mig? Hvis det er, giv mig styrke til at gå.” Jeg planlagde at gå i to dage, men min partner ville gå mere og hurtigere. Jeg var nervøs for at gøre min ryg værre, men jeg gik forsigtigt og, takket være jeres bønner og Guds hjælp, klarede vi det i løbet af en dag. Før indvielsesceremonien af kirken, talte jeg med lederen af mellemklassen foran kirkebygningen. Vi talte om hvor ægte og barmhjertig Gud er. Han underviser os ved at lade os gå gennem problemer og holder om os med sine kærlige og barmhjertige hænder. Lederen sagde til mig: ”Gud lader os se disse problemer for at minde os

om, hvem vi er, og for at udvikle os. Hvor meget adlyder vi ham? og så leve et nyt liv tættere på ham? Gud fik os til at indse problemet, men meget hurtigt vendte han alting om gennem hans folk, vores brødre og søstre rundt om i verden som vi aldrig ser.” Han pegede på kirken og sagde: ”Se på kirken, større og flottere end før.”

Til gudstjenesten talte præsten om Nehemias’ genopbygning af Jerusalems mure, på trods af, at han var omringet af fjender. Præsten sammenlignede det med, at Gud er her sammen med landsbyboerne. Det var muligt for dem at vende tilbage til landsbyen og genopbygge den hurtigt. Kirken er stor og flot. Uden Gud ville den ikke være så stor og flot eller være bygget så hurtigt. Præsten mindede os om: ”Gud er med dig lige nu, så længe du vandrer med ham resten af dine dage.”

Da jeg efter gudstjenesten vandrede ned ad bakken, tænkte jeg på Nehemias og landsbyboerne i Tha Dah Der. Det er sandt. Gud er med dem. Gud giver dem kærlighed, enhed, mod og styrke. Uden disse redskaber, ville de ikke have vendt tilbage til landsbyen med det samme efter de burmesiske soldater havde vendt tilbage til deres lejr. De ville ikke have genopbygget kirken, skolen og hjemmene så hurtigt.

Det minder mig om en ven, som sagde mange gange: ”Vi står ansigt til ansigt med mange vanskeligheder i vores liv. De fleste af os tænker, ’hvor er Gud i mine problemer?’ – og tænker, at det onde vinder og at Gud bare er stille.” Gud er med Nehemias og Tah Dah Der. Og Gud er også med hver af os. Nu forstår jeg hvorfor min ven sagde, at den burmesiske hær ikke vinder. Jeg forstod det ikke rigtig før. Den burmesiske hær kan ikke stoppe nogen fra at være kærlig, tjenende, forenende og fra at genopbygge samfundet igen – ikke kun i Tha Dah Der, men hele Karen folket, alle folk, og enhver etnisk gruppe i Burma i denne situation.

Anden historie: Guds mission

Doh Say

For fire dage siden tog seks af os rangere ned for at få Id-kort. Jeg bad en masse inden jeg tog beslutningen om at gå. Det har aldrig været sikkert at rejse her og jeg var usikker på, om situationen virkelig havde ændret sig. Men efter en del bønner fra mange venner, inkl. Rev. Edmond, og tjek af situationen fra forskellige kilder, følte jeg fred ved at gå. Selvfølgelig var jeg nervøs. Jeg var ikke sikker på, om det var Guds vilje at jeg skulle gå førend i sidste øjeblik. Hvad der skete var utroligt.

Vi havde et brev fra en ven og tog af sted med båd. Vi stoppede båden før vi var ved byen og gav brevet til en munk, der arrangerede en smart bil til at køre syv af os derned. På vejen kørte vi forbi politistationen og mange højtstående officerer, og senere kørte vi forbi højtstående officerer fra den burmesiske hær. Ingen af dem stoppede os og vi ankom til byen i løbet af 15 minutter. Manden på Immigrationskontoret som skulle hjælpe os, begyndte at arbejde på Id-kortene med det samme uden at stille mange svære spørgsmål og om eftermiddagen havde vi alle fået vores kort. Dette er meget usædvanligt og mange havde været nødt til at vente i op til ti dage. Nogle af vores rangers roste munken der havde hjulpet os. Jeg fortalte dem, at de beundrede ham for hans hjælp og mindede dem om, at Gud er den første til at hjælpe os til at gøre disse

ting, og munken blev brugt som et redskab for Gud.

Næste morgen sendte munken en bil, der tog os til hans tempel. Da jeg første gang mødte munken lagde jeg mærke til, at han var meget venlig og gæstfri mod os. Jeg tænkte på, hvad jeg mon kunne give tilbage til ham for hans venlighed. Jeg indså, at den bedste gave jeg kunne give, var at bede for ham. Men til at starte med havde jeg ikke mod til at gøre det, da han er meget magtfuld, har mange hundrede efterfølgere, ejer meget jord samt mange biler. Så den nat bad jeg Gud om mod til at bede for ham. Jeg huskede, hvordan en ven bad for mange vigtige Thai officerer samt uddannede og rige udlændinge. Så den næste morgen i templet, sagde jeg til munken: ”Du har hjulpet os, men vi har ingenting vi kan give dig. Så jeg ønsker at bede for dig.” Han sagde ja. Jeg blev glad og begyndte at bede for ham. Mens jeg bad tænkte jeg, at han måske ikke ville sige ’Amen’ i slutningen af bønnen, men jeg tog fejl. Han sagde Amen. Jeg var overlykkelig for at have fået lov til at bede for ham i hans tempel.

Nu ved jeg hvorfor Gud ønskede, at jeg skulle komme her. Det var ligegyldigt, om vi fik Id-kort eller ej: Gud gav mig den mission at bede for denne munk og jeg vil fortsætte med at bede for ham.

Lad Herrens forløste fortælle deres historie -

**Tak Herren, for han er god,
hans trofasthed varer til evig tid.
Det skal Herrens løskøbte sige,
dem, som han løskøbte fra fjendens magt
og samlede fra landene,
fra øst og vest, fra nord og syd
Han kan gøre floder til ørken,
kildevæld til udtørret jord,
frugtbart land til saltørken
på grund af beboernes ondskab.
Han kan gøre ørken til oase,
den tørre jord til kildevæld;
dér lod han de sultende bo,
og de grundlagde en by, hvor de kunne bo.
De tilsåede marker og plantede vingårde
og høstede deres afgrøde.
Han velsignede dem, og de blev talrige,
han gav dem rigeligt kvæg.**

Jul i Burma

Jul 2011

Kære venner,
Vi skriver dette fra Karen staten og ønsker at I skal vide, hvor taknemmelige vi er for hver og en af jer og for at forene jer i taknemmelighed for julegaverne i år. Her i Burma, ligesom mange andre steder i verden, er der masser af dårlige nyheder, men ondskab er ikke den eneste kraft i verden. Godhedens kraft er her også, og den er stærkere.

Vi har lige været i Tha Dah Der, landsbyen der blev brændt ned af den burmesiske hær i juli 2010. Det var femte gang landsbyen var blevet angrebet af den burmesiske hær siden 1958 og tredje gang den er blevet brændt ned. Selv deres store kirke af teaktræ blev brændt til grunden. På trods af disse angreb, har befolkningen besluttet at blive og genopbygge, og nu står en ny og smuk kirke, hvor den gamle brændte kirke plejede at stå som et vidnesbyrd om kraften bag håb og tro. Indvielsen af kirken sker juledag.

Vi samledes alle sammen i den nyopbyggede landsby til et Good Life Club program (tak til Partners for al jeres hjælp til dette), et Run for Relief ("Løb for Livet") samt en udendørs medicin/tandlæge klinik. Lydene fra børnenes grin og folks sang løftede vores sjæle. Da solen begyndte at gå ned, sluttede vi af med et måltid, der blev serveret på lange bambusborde midt på rismarken.

Vi er nu længere nordpå i Karen staten, hvor vi fortsætter med Good Life Club- og medicinprogrammer i et område, hvor vi ikke har været før. Vores 59 multietniske FBR teams, der repræsenterer forskellige trosgrundlag og tjener i 11 etniske områder, er forenet med os i kærlighed og tjeneste, ligesom vi er forenet med jer i denne jul. Imens jeg var i gang med at skrive dette brev, ville jeg give nogle gaver ud. Jeg spurgte, om nogen manglede noget. Vi stod alle stille da Hsa Kae (Living Star), en af vores kvindelige medicinere, sagde: "Jeg vil gerne have min mor og min far." Da hun var 16 år gammel, blev hendes forældre skudt i deres hjem af den burmesiske hær – juleaftensdag. Jeg gik over til hende, tog hendes

hånd og bad. Jeg fortalte hende, at jeg var ked af det. Hun så på mig og sagde: "det er ok", og da jeg så ind i hendes øjne, smilede hun. Hsa Kae har besluttet midt i sin smerte og sorg at række ud og hjælpe andre. Det mindede mig om noget en af mine lærere lærte mig: "du kan fint leve med sorg, men du kan ikke leve fint med skam". Jul minder mig om, at Gud sendte Jesus til at hjælpe os i vores sorg, til at fri os fra skam og til at hjælpe os til at leve godt.

Dette år er jeg også blevet mindet om at tage Gud på hans ord og at tro på, at han vil hjælpe os til at gøre, hvad han har ledt os til at gøre. Gud ønsker et tæt forhold til enhver af os, og vi kan forvente, at Han svarer når vi kalder, leder os når vi er villige til at følge ham og skaber noget godt af det vi giver til Ham. Jeg er også blevet mindet om, at den historie vi lever i, ikke handler om hvad vi gør for Gud, men det er Guds handling i os. Jeg ønsker at vores historie skal være noget i stil med: "Historien om Guds forhold til Free Burma Rangers, er at være til Guds ære og, håber jeg, til gavn for andre".

Jeg ønsker at sige: "Se, hvad Gud gør". Uanset hvilken situation vi befinder os i, kan vi tro på ham og når vi gør det, er vi frie.

Tak,

Gud velsigne jer og glædelig jul

Dave, familie og teams

Hsa Kae hjælper en patient.

Billeder, fra top til bund: mediciner foreskriver briller – Mon hjælpesteam synger til Karen landsbyboere til et GLC-program – Børn til et GLC-program – Genopbyggede hjem ved siden af hjem, der er brændt ned af den burmesiske hær.

SHAN RANGER

Dette er historien om svar på mange bønner, og Guds virke i en mands liv. Sai Nawng er gift og har et barn; han er koordinator for alle FBR's teams i Shan staten. Første gang han kom til FBR var i 2004. Han kom tilbage efter noget tid og blev teamleder, hvorefter blev han koordinator for alle Shan teams. Sai Nawng spreder glæder omkring sig, fortæller vittigheder, og kan få folk omkring ham til at grine, selv på kryds af sprog og kulturelle barrierer. Han har ført sine teams på flere hovedmissioner i Karen staten for at træne dem og han er altid klar til at hjælpe til med børnenes program. Han svigter aldrig og får ofte børnene og deres mødre omkring til at grine. Sai Nawng er ydmyg og villig til at hjælpe til med hvad som helst: lave mad til alle, skrive rapporter, oversætte eller hvad som helst der skulle være brug for. Han leder Shan teamene som en familie og arbejder i nogle af de hårdest ramte områder i Burma – områder, der både er farlige og fysisk udfordrende at arbejde i.

Her er historien med hans egne ord: "Jeg voksede op som buddhist, men konverterede til kristendommen i 2007. Hvorfor? Fordi jeg oplevede et problem i mit liv. Jeg mødte en missionær der fortalte mig, at når som helst du har et problem eller en skuffelse i dit liv, kan du bede til Gud. Jeg sagde, at jeg ikke vidste hvor Gud var – men jeg bad for at prøve det af og til sidst svarede Gud mine bønner. Jeg lærte, at Gud også prøver min tro af.

Da jeg blev en troende, oplevede jeg mange vanskeligheder: mine forældre, min familie, mine venner, selv mine ledere begyndte ikke at kunne lide mig. De spurgte: "Hvorfor ændrer du din religion efter du er begyndt at mødes med fremmede?" Jeg var ærlig og sagde til dem, at jeg traf mine egne valg og personlige tro. Jeg blev endda afvist af nogle af mine venner. De sagde: "Kom ikke tilbage hertil. Vi har ikke noget ris eller noget vand vi vil give til dig." Min far var virkelig ked af det på mine vegne.

Jeg fik en udfordring i Shan staten i 2010, hvor vi var på en mission. Efter vi ankom til en landsby, lod Gud mig ikke sidde ned og slappe af og få fred, men jeg blev fyldt med ængstelse og nervøsitet, så jeg begyndte at

undersøge situationen og tjekke hele området. Jeg havde ingen ide om, hvad der skulle ske i de næste par timer, men jeg følte uro i mit hjerte. Selvom jeg ingen fred havde på dette tidspunkt, var jeg stadig taget af sted på denne mission og jeg stolede på, at landsbyboerne ville tage sig af vores sikkerhed.

På det tidspunkt var de burmesiske soldater på vej til landsbyen af en anden rute. Dette var ikke normalt og hvad der skete herefter var heller ikke normalt, men Gud rørte mit hjerte, så jeg hørte nogle hunde gø. Jeg kunne mærke, at der var noget galt og jeg ville finde ud af, hvad det var. Jeg så en burmesisk soldat krydse stien. Jeg kunne ikke se særlig godt da det var næsten mørkt, så jeg var ikke sikker på, om det var en soldat eller en landsbyboer. Derfor spurgte jeg lederen i landsbyen hvem det var og han sagde, at det bare var en landsbyboer på vej hjem fra sin mark. Jeg bad for fred og ro i sjælen og satte mig ned for at tale med lederen af landsbyen. Da jeg igen hørte hunde gø, spurgte jeg lederen endnu engang, men han sagde, at det ikke var usædvanligt.

Jeg var dog stadig sikker på, at det ikke var normalt, så jeg tog mine sko på og kiggede derpå ud over landsbyen – og den var fuld af burmesiske soldater. Det var ikke en god situation, så jeg tog mit computerudstyr i min taske samt alle opladerne og ledningerne i mine hænder og gik væk fra huset. Min ven, Sai Yod, sagde at vi havde glemmt noget, så jeg løb tilbage til huset og tog det. Da vi gik ud af døren, kom de burmesiske soldater fra alle sider ind i landsbyen. Så bad jeg til Gud: "Hjælp mig Herre! Jeg har mange ting i mine hænder og jeg ved ikke, om jeg vil være i stand til at hjælpe landsbyen, hvis der sker mig noget. Jeg vil ikke dø nu." Jeg lukkede mine øjne og bad, oprigtigt og uden at fokusere på noget andet. Jeg så Herren stå lige foran mig i hvidt tøj, og jeg gik direkte hen til ham. I samme øjeblik skød en burmesisk soldat mig i ryggen 2-3 meter væk. Da jeg forsøgte at løbe væk, faldt jeg ned i et vandløb og jeg kunne mærke en varme og smerte i min ryg. Jeg troede jeg var såret så jeg følte på min ryg, men varmen kom fra det computerudstyr jeg bar i min taske, som havde stoppet patronen og efterladt en brandsår på min ryg (den dag i dag har jeg stadig et ar på

min ryg).

Så snart jeg havde indset at jeg havde overlevet, takkede jeg Gud. Eftersom de burmesiske soldater stadig skød med åben ild og store våben, bad jeg Gud om at vise mig en vej væk. Han havde givet mig energi og jeg undgik alle de skud, der blev sigtet mod mig. Jeg løb mod højre og omkring 10 minutter senere nåede jeg bjergsiden. Jeg så tilbage mod landsbyen og den var fuld af burmesiske soldater, der lyste med deres lommelygter rundt i hele landsbyen. Jeg følte mig i fuldstændig sikkerhed. Imens jeg gik, blev jeg ved med at bede. Gud reddede mig endnu engang eftersom jeg aldrig havde været der før og ikke kendte området. Hele natten bad jeg, og også for min ven da vi var blevet skilt fra hinanden. Jeg tænkte meget alvorligt og bad hele natten. Næste dag fandt jeg mit team, men min ven var der ikke.

Omkring kl. 15.00 den næste dag, kom landsbylederen hen til mig og sagde: "en af dine mænd blev skudt i ryggen af de burmesiske soldater og blev dræbt. Han blev skudt to gange i ryggen." Bagefter havde de burmesiske soldater spurgt lederen, om min dræbte ven havde været en oprører; han fortalte dem, at det var han ikke, for han havde hverken våben eller ammunition på sig. Til sidst beordrede de burmesiske soldater landsbyboerne til ikke at fortælle nogen om situationen, ellers ville de komme tilbage og dræbe landsbylederen.

Jeg slap fri og jeg takkede Gud. Jeg indså, at Gud virkelig velsignede mig. Siden denne episode, er jeg begyndt at stole mere og mere på ham. Jeg er dog virkelig knust over min ven, der blev dræbt. Han var kameramand og Good Life Club-leder. Han var meget stille, tålmodig og munter, og han elskede børn. Jeg er ked af at have mistet ham, Han var stadig ung og jeg vil altid tænke på ham.

Sai Nawng fortsætter med at lede sine teams på svære missioner til nogle af de mest voldelige og uforudsigelige områder i Burma, og han fortsætter med at få os til at grine, når vi er sammen med ham. Vi takker Gud for hans liv og hans ånd og for den familie han giver os her på jord, der også er evig. Tak for jeres støtte og opmuntring til Sai Nawng og os alle.

Gud velsigne jer,

The Free Burma Rangers

Billeder, fra top til bund: Sai Nawgn beder til et GLC program i Shan staten – Sai Nawng leger med børn til et GLC program i Karen staten – Administration – Sai Nawng med sin kone.

Kyar Shell

Kler Lay

Hsaw Reh

MODLØSHED

Hvad er mit svar til modløshed i mig selv og andre?
Hvad er FBR's svar til den modløshed vi er vidner til? Hvad er Guds svar? De tider jeg har følt mig modløs, tom og forladt, er nok de værste tider jeg kan huske. Da jeg gik i skole skrev en af mine venner det her til mig og jeg har altid været taknemmelig for den oversættelse hun gav mig og som jeg ikke har set siden: "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer." (John. 14,18). Jesu ord går direkte til dette dybe rum og siger, at det jeg føler, er overvundet af hvem Han er.

reaktion

Når I vasker op: bed for rensning af liv og hjerter efter så mange års krig og afsavn fra livets fornødenheder.

Hjem ødelagt af den burmesiske hær i Nam Sang Yang landsby.

Hjem brændt ned d. 28. maj 2012 nær Nam Sang Yang landsby.

Børn, der for nylig er ankommet til ID-sted

Børn i IDP-sted.

Ingen Våbenhvile Her: Hjem Ødelagt, Familier Skilt - Men Kachin Folket Står Stadig Fast

Kære venner,
Tusind tak for al jeres kærlighed og støtte. Vi er i øjeblikket på en hjælpemission i Kachin staten i det nordlige Burma, og her er der ingen våbenhvile. I løbet af træningen af de nye teams, kunne vi høre granater eksplodere idet den burmesiske hær bombarderede landsbyer i nærheden med 105 Howitzers og 120mm og 81mm mortérere. Over 50.000 mennesker er fortsat fordrevne fra deres hjem, og i løbet af denne mission, så vi over 12.000 af dem i otte forskellige områder. FBR lederteamet trænede 12 nye teams her: ni Kachin teams, et Arakan team, et ABSDF team (All Burma Student Democratic Front) og et Ta-aung (Palaung) team. Vi tog sammen med disse teams på en udvidet hjælpemission. Vi gav medicinsk hjælp, satte Good Life Club-programmer op og kom så tæt på den burmesiske hær som vi kunne for at dokumentere deres aktiviteter. Angrebene er faldet til tre i denne måned i vores område, hvoraf vi var vidne til et af dem, men der er stadig over 110 burmesiske hær bataljoner, der arbejder i Kachin staten.

Det første IDP-sted (IDP: Internally Displaced Persons – internt fordrevne personer) vi besøgte, var en fabrik i udkanten af en by, der tjente som et midlertidigt hjem for over 2.000 fordrevne personer, ud af over 50.000 personer i området. Det var blevet udpeget af Kachin Refugee Committee (Den Kachinske Flygtninge Komite) og af Kachin Independence Organization/KIO (Den Kachinske Uafhængigheds Organisation). De første mennesker ankom i juni 2011 efter kampene var startet, og de har nu været her i et år. KIO gør deres bedste for at forsyne IDP'erne med mad, uddannelse og husly, men det er stadig en svær måde at leve på. I det første sted vi besøgte, havde hver familie et 3x3 meter aflukket rum af træ. Hoveddelen af fabrikken husede 70 af disse "rum" under et stort tin tag. Det er varmt her nu, men under tin taget er det kvælende.

I løbet af det første program og ved at se situationen hos disse folk, steg vreden op i mig over, hvorfor nogle mennesker er tvunget til at flygte og leve sådan her. Jeg tænkte: "Dette er grunden til, at vi er FBR, dette er hvad vores mission går ud på – at være sammen med dette folk og hjælpe dem indtil der sker forandringer." En mand som havde mistet en af sine børn spurgte mig: "Hvem bekymrer sig og hvem kan jeg klage til? Hvem kan jeg sende en lovlig klage til? Jeg har mistet mit hjem, min landsby, dyr og en af mine sønner er stadig meldt savnet siden angrebet. Hvad gør jeg?" Jeg bad med ham og fortalte ham, at han skulle skrive hans klager ned. Jeg fortalte ham, at han skulle give det til os og så ville vi sende det ud til nogle kontakter vi har fået i den nye regering i Burma samt hvem som helst vi kan sende

det ud til. Jeg fortalte ham, at regeringen ikke vil gøre noget, men at Gud bekymrer sig og ønsker at hjælpe ham. Han sagde: "Tak, det får mig til at føle, at jeg i det mindste kan gøre lidt og det giver mig fred. Tak, jeg vil prøve. Jeg har det bedre nu." Han havde fået et nyt håb og en overbevisning baseret på hans tro på, at Gud virkelig bekymrer sig og ønsker at hjælpe.

Vi var på op til flere observerings missioner af den burmesiske hærs lejre, hvor vi normalt ikke kunne komme tættere end to km fra lejren, men nogle gange kunne vi nærme os helt op til 70-80 meter fra lejrene. Vi tog billeder af soldaterne idet de besatte det land, der tilhørte Kachin folket og idet de satte sig selv i ledende stillinger, hvor de observerede landsbyer, større byer, broer samt Taping floddæmningen som de også havde overtaget. Selv da vi observerede dem, havde jeg ondt af dem: de så sultne, usøignede og umotiverede ud. Deres mission er ikke en acceptabel mission og det tror jeg godt de ved. Vi kravler så tæt på som vi kan, dokumenterer så meget vi kan og selvom vi ind i mellem ikke har lyst, beder vi for dem. Vi har alle sammen behov for frelse og når vi står sammen med de forfulgte og undertrykte ved vi, at godhed og ondskab løber gennem alle hjerter. Vi beder også for os selv, at vi ikke må blive sårede, fanget eller dræbt når vi gør dette.

På vej til en af disse rekognoscerings opgaver af en hovedvejsbro, der bliver kontrolleret af den burmesiske hær, gik vi forbi fem nedbrændte hjem som den burmesiske hær havde brændt ned to uger tidligere, d. 28. maj. De var kommet igennem med en 200-mands kolonne fra en af deres lejre, og da de nærmede sig husene, skød de med rifler og maskingeværer. Da de Kachinske soldater forsøgte at holde dem væk, fyrede de burmesiske soldater to riffelgranater med kemisk ammunition mod dem. Hvid røg kom ud fra dem og alle der blev fanget i røgen, havde svært ved at trække været, fik ondt i hovederne, fik kvalme og deres øjne begyndte at svig. Selvom ingen mennesker døde af disse granater, kan disse kemikalier muligvis have større effekt end tåregas og andre stærke kemikalier, for symptomerne fortsatte i op til tre dage. Da jeg så på en tom dåse af det farlige gas, sagde Kachin soldaten der havde vist mig det: "De var 200, vi var kun 12, men vi forsinkede dem og sørgede for, at de ikke gjorde mere skade på landsbyen, og vi er her stadig." Han er kun omkring 1,5 meter høj og er den samme soldat som førte os snigende op gennem rismarker mellem fire burmesiske hærs lejre, direkte op til den burmesiske hærs position på Bhamo-Myitkyina Broen. Han smiler altid, er opmuntrende og engageret.

Mediciner behandler patient

Good Life Club-program.

Kachin børn i forbindelse med et GLC-program i et IDP-sted

Dæmning med den burmesiske hærs bunker i forgrunden.

Resterne af et hjem....

En nat hvor vi sov i et udplyndret hjem fra en familie der var flygtet, fandt jeg bryllupsbilleder af forældrene samt billeder af deres unge søn i forskellige aldre. Det billede der rørte mig mest, var et billede af drengen på et podie, hvor han modtager sit 8. klasses diplom. Forældrene havde dette billede hængende i næsten alle rum – de virkede til at være meget stolte af deres søn. Hjemmet, ransaget som det var, havde stadig charme og jeg kunne mærke, at det var et sted med kærlighed, varme og, ikke mindst, et hjem for nogen. Det andet billede forestillede moderen i sin brudekjole, smuk og seriøs. Sidstnævnte fandt jeg udenfor blandt skraldet. Jeg fik fortalt, at manden i huset blev syg og døde efter angrebene startede, moderen og drengen flygtede og nu er drengen højst sandsynligt i det sydlige Burma på kostskole og moderen er i Kina, hvor hun bor hos familie. Jeg er ikke sikker på hvordan, men jeg håber jeg kan komme i kontakt med disse to mennesker, så jeg kan takke dem for deres hjem og for at fortælle dem, at det stadig er et smukt hjem og at jeg vil bede for, at de en dag kan vende tilbage. På vores sidste dag her, var vi midt i en skudveksling mellem den burmesiske hær og den Kachinske modstandsgruppe. Ingen blev ramt af den burmesiske hærs maskingevær- og riffelild, men de burmesiske tropper forbliver i deres lejr lige ovenover landsbyen og landsbyen forbliver tom.

Jeg skriver dette fra en lille, forfalden bambushytte på grænsen til en by, der er blevet ransaget og nedbrændt af den burmesiske hær, og det er tydeligt, at situationen i Burma ikke er enkel. I Burma er der mere end en regering. Der er den centrale regering og så er der mange repræsentative etniske regeringer. Selvom der sker positive forandringer, er der stadig angreb og undertrykkelse. Vi havde et virkelig godt møde i marts med repræsentanter fra den centrale regering og vi følte en gensidig varme og en oprigtighed for forandringer, men i nogle områder ser vi også andre realiteter: dræbte børn, ødelagte hjem, vanhelligede kirker, flygtende mennesker. Når der sker forandringer i Burma, hvordan kan folk, der lider under undertrykkelse og angreb så blive hjulpet på en mere omfattende måde? Hvad gør vi når undertrykkelse, der både er nedbrydende for den undertrykkede og den undertrykkende, fortsætter? Vi takker jer for jeres del i det at stå sammen med og hjælpe dem, der stadig har brug for hjælp og som endnu ikke er frie.

Må Gud velsigne jer,

Hjælpeteamleder, familie og Free Burma Rangers
Kachin staten, Burma

Billeder: boks – bunke af billeder i et ransaget hjem.
herover, top – 5 burmesiske soldater i grøfter og bunkere med maskingeværer
bund – hvad der er tilbage af de kemiske

Et uventet møde

Opdateringer fra CCB (Christian Concerned for Burma) og FBR teams

Kære venner,

Sidste år bad vi over og besluttede os for at sende et brev til regeringen i Burma (Myanmar) for at fortælle dem, at vi beder for dem, for at opmuntre dem til at forsone sig med alle folkene i Burma og for at fortælle dem, at vi er villige til at hjælpe på hvilken som helst konstruktiv måde. De fortalte os indirekte, at de var interesseret i et møde med os. Vi diskuterede dette mellem vores teams, bad for skridt i den rigtige retning og det rigtige tidspunkt og vi forsøgte kraftigt at nå til enighed med hinanden. Vi var ikke sikre på, om et møde var den rigtige beslutning og i så fald, hvornår det rette tidspunkt ville være.

Flere uger senere havde vi et meget uventet møde. På grænsen mellem Burma og Thailand, ankom en delegation bestående af den tidligere general i den burmesiske hær, Aung Min, chefforhandler for regeringen, og etniske grupper i våbenhvileprocessen og den person som vi havde bedt om at få et møde med, til det sted hvor vi var. De var midt i en forhandling mellem Karen National Union (KNU) og den burmesiske regering om at frigive fanger.

Dette er hvad der skete:
Vi var lige kommet tilbage fra en mission og blev inviteret til at diskutere og fremme et muligt fremtidigt enhedsmøde mellem multi-etniske grupper. Jeg havde bedt til Gud og sagt: "Herre, jeg ønsker at dette skal komme fra dig. Kan du ikke bare arrangere disse møder? På den måde vil det være fra dig og ikke mig, der spilder tiden eller går i den forkerte retning. Tak Herre." Han arrangerede helt bestemt mere end jeg havde forudset.

Da vi forberedte os på at tage derfra dagen efter, fandt vi ud af, at en delegation fra den burmesiske regering var på vej for at forhandle med KNU. Jeg bad over hvad jeg skulle gøre og jeg indså, at det kunne være en god mulighed for at mødes

med dem. Idet den burmesiske delegation, inklusiv Aung Min, nærmede sig, blev det taget ud af mine hænder. De kom hen til mig og sagde: "Du er David Eubank, leder af Free Burma Rangers." Jeg sagde ja og sagde, at jeg var glad og overrasket over at møde dem.

Mødet var venligt og jeg gav dem vores FBR DVD'er og årsrapporter og fortalte dem, at de måske ville blive vrede når de så hvad vi havde sendt ud, men vi havde rapporteret sandheden og vi forsøgte at sige sandheden i kærlighed. De fortalte mig, at de ønskede at mødes igen og inviterede mig til at komme til Burma.

Jeg spurgte Aung Min om jeg kunne få lov til at bede. Han så overrasket ud, men smilede og sagde ja, så jeg bad – først på burmesisk – "Må Gud velsigne jer" – så på engelsk, hvor jeg bad Jesus om at lede, hjælpe og velsigne os idet vi prøver at gå nye veje, som vi ikke har prøvet før. Aung Min klemte min hånd da vi bad og jeg følte Guds kærlighed mellem os.

Da delegationen mødte min familie og børnenes kæleaber, gav Aung Min hånd til Karen og vores børn og sagde: "Vi ønsker virkelig, at dig og din familie kommer og møder os i Burma. Vi ønsker at starte forfra. Vær sød at komme." Jeg fortalte dem, at vi havde bedt om dette og at vi ønskede at komme og møde dem på det rette tidspunkt og at vi så frem til dette.

Vi ved ikke hvad der kommer ud af disse møder med den burmesiske regering og om der overhovedet vil komme flere. Vi takker Gud for, at han har givet os mulighed for at møde dem, der har været vores fjender som mennesker. Vi beder om, at Gud vil lede os alle i nye relationer med hinanden. Mens vi beder om dette, vil vi fortsat stå sammen med de undertrykte og bede om forsoning for alle i Burma.

Tak for alle jeres bønner omkring dette.

Gud velsigne jer

At støtte det rette Pastor Edmond

Det vigtigste for Karen folket, er enhed og forståelse for den rette vej for fredsprocessen. På nuværende tidspunkt har mange Karenere udover hele verden brug for KNU til at støtte det rette. Vi beder for Karen folkets fremtid. De har et valg lige nu og vil se, hvordan de kan arbejde sammen med regeringen. Vi må også bede for Karen kirkerne i Burma: i 2013 vil de fejre 200 års jubilæet for ankomsten af den baptistiske mission i Burma og 100 års jubilæet for Karen Baptist Convention. Vi håber, at de vil gøre dette på en fredfyldt måde. Vi må også bede for den nye Thein Sein regering, at Gud vil røre deres hjerter og gøre dem blødere, og at de vil forsøge at fremme fredsprocessen på den rette måde. I øjeblikket er der problemer mellem muslimerne og buddhisterne i Burma i Rakhine, og vi har ikke brug for religiøse problemer mellem etniske grupper i Burma. Vi bør også bede for de mennesker fra Burma, der bor langs grænsen mellem Thailand og Burma, at de snart må kunne komme tilbage til deres land: IDP'ere fra Karen, Kachin, Karenni og Shan staten langs grænsen, at de må kunne vende tilbage til deres landsbyer i fred. Jeg tror på, at Gud vil røre lederne i Burma og åbne deres hjerter, så de vil lære Jesus at kende. Ikke at de vil blive religiøse, men at de vil lære Jesus at kende. Hvis de kender Jesus, vil de gøre som Jesus sagde og elske hinanden.

Valget af en delvis-civil regering i Burma i november 2010 repræsenterede et klart brud med fortiden. Den nye regering, ledet af præsident (og eksgeneral) Thein Sein, overraskede mange observatører ved at indføre en serie af markante reformer. Siden slutningen af 2011 har landet oplevet de mest markante politiske ændringer siden militærkuppet i 1962, inklusive frigivelse af de fleste politiske fangere, lettelse af censuren, frihed til foreninger og tilnærmelser mellem præsidenten og hans nærmeste rådgivere med landets mest kendte borger: nobelprismodtager Daw Aung San Suu Kyi, hvis parti, National League for Democracy, påvirkede suppleringsvalget i april 2012 med succes.

Den anden hovedudvikling, er aftalen om den foreløbige våbenhvile med mange ikke-statslige bevæbnede grupper i Burma, inklusive 10 ud af 11 af de mest markante. Kampen fortsætter dog i det meste af nord- og nordøst Burma, og især i Kachin staten.

En tidligere runde af våbenhvileaftaler i 1990'erne bragte nogle pusterum til konfliktramte civile befolkningsgrupper, når de ikke engagerede sig i de etniske repræsentanters politiske krav. På nuværende tidspunkt virker regeringen principielt villig til at engagere de etniske nationaliteter i politiske diskussioner. En af de største udfordringer er for regeringen – og især den burmesiske hær – at nå til enighed med ledere af ikke-statslige bevæbnede grupper i politiske diskussioner. For at fred kan blive væsentlig og bæredygtig, er det nødvendigt at overbevise en bred vifte af modstandsfolk, at kunne inkludere deltagelsen af et civilt samfund, politiske aktører samt konfliktramte samfund. På kort sigt er en måde at opnå større deltagelse på, at fremme

samfundsbaseeret overvågning af fredsprocessen. På længere sigt må en bredere række af interesserede parter blive hørt i diskussionen om en politisk aftale for Burma.

Mange etniske ledere betragter disse fredstilnærmelser som den bedste mulighed i årtier for at tage fat på de sociale, politiske og økonomiske emner, der indeholder langvarige væbnede konflikter, mens andre er skeptiske overfor regeringens motiver og bange for at miste kontrol over processen. Skeptikernes bekymringer er berettigede i forhold til fredsprocessen – især når det kommer til manglen på væsentlige politiske samtaler (indtil videre), og de fortsatte kampe i områder i Kachin staten. Det ville på den anden side være en grov fejl at tillade disse bekymringer at underminere den generelle fredsproces.

Indsatserne er høje. Hvis Burma kan genopfinde sig selv som et land med respekt for basale rettigheder, ville det være et kæmpe fremskridt – et sjældent eksempel på en 'paria stat', der kommer ind fra kulden. I processen vil Burma højst sandsynligt bevæge sig væk fra den kinesiske indflydelse – et vigtigt geostrategisk mål for vestlige lande.

De politiske, sociale og økonomiske emner i konfliktens centrum, vil ikke være lette at løse. Ved at være i stand til at tage fat på de dybt rodfastede, strukturelle problemer, er både regeringen og de ikke-statslige bevæbnede grupper nødt til at handle med mod og fantasi. Ellers vil det nuværende vindue af muligheder måske blive lukket, og fredsprocessen miste fremdrift.

D. 2. maj 2012, blev **Aung San Suu Kyi** medlem af parlamentet i et historisk møde, hvor modstandslederen og den politiske fange gennem mange år officielt blev en del af den demokratiske proces som hun havde kæmpet for i så lang tid. Hendes beslutning om at deltage i valget til det lavere niveau af parlamentet, betegnede hendes accept af processen hen imod fred indført af den nuværende centralregering – på trods af, at der stadig er udbredt usikkerhed og spekulationer om præsident Thein Seins motiver og evne til at indføre ægte demokrati.

Hendes valg til parlamentet blev fuldt op af en tur gennem Europa og USA, hvor hun modtog utallige priser, inklusive afleveringen af Nobelprisen 21 år efter modtagelsen af hendes Nobelpris, og modtagelsen af Congressional Gold Medal. Daw Suu er blevet valgt til at lede parlamentets komite for the Rule of Law and Stability (regler for lov og stabilitet). Hendes status som ikonet for demokrati sammen med hendes officielle rolle som MP, vil blive udfordrende at afbalancere som det allerede er vist ved kritik af hendes tavshed ved konflikterne i både Kachin staten og i Rohingya. Som mange andre i Burma, navigerer hun i overgangen og forsøger at finde balancen i reaktionerne på øjeblikkelige kriser med behovet for langsigtede forberedelser.

Arakan Stat: Kollektiv Vold Fordriver Mere end 120.000

Vold blev udløst i Arakan staten, da en ung arakansk kvinde formodentligt blev voldtaget og dræbt af tre muslimske mænd d. 28. maj 2012 i Kyauk Ni Mor landsby, Ramree distrikt, Arakan stat. D. 3. juni 2012 angreb en gruppe arakanesere en bus i Towngoo distrikt og dræbte 10 muslimer, der var inden i bussen. Efterfølgende brød volden ud på tværs af Arakan staten mellem de arakanske buddhister og de muslimske samfund i Rohingya. Mange landsbyer og hele nabolag af byer så som Sittwe, Mrauk-U og Kyauk Phyu blev brændt ned til grunden. Over 120.000 mennesker er blevet fordrevne og konflikterne fortsætter. De fleste af disse fordrevne er mennesker fra Rohingya, der bor lejre uden for Sittwe, hovedstaden i Arakan stat.

Der har været spændinger i mange år mellem Arakan-folket og Rohingya-folket og mange af disse bor i de samme landsbyer. Arakanerne, der har konfronteret diskrimination og undertrykkelse fra den burmesiske hær i årtier, føler sig også truet af muslimerne fra Rohingya. Muslimerne i Rohingya, har et udbredt ry i Burma for at være lovløse immigranter fra Bangladesh på trods af, at der har været en befolkningsgruppe der i årtier og at de er nægtet borgerskab af regeringen. Alligevel er de, der har forsøgt at flygte til Bangladesh på grund af volden, blevet flyttet tilbage som illegale immigranter. Dette betyder, at IDP-lejrene er disse folks eneste tilflugt; så snart de er i lejrene, er det ikke tilladt for dem at forlade stedet, og, da mange af dem har mistet alt hvad de ejer, er lejrene den eneste fremtid de kan se. Da konflikterne er blevet værre, landsbyer er blevet brændt ned og folk dræbt, er vrede og had taget til fra begge sider.

Arakanske IDP'ere.

Søger forandring: "Vi kæmper ikke mod kød og blod..."

Stu Corlett | Partners Relief and Development

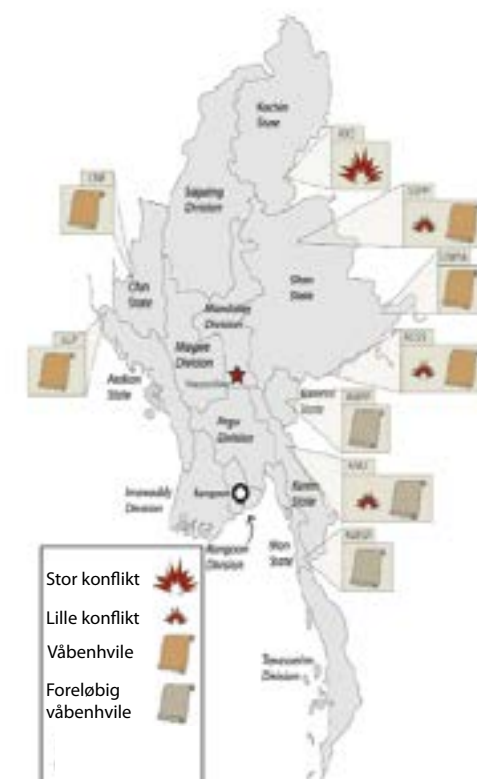
Selvom resten af verden virker til at juble over de forandringer der sker i Burma, er der lang vej for den enkelte, fattige person før presset er aftaget.

Tidligere i år besøgte to af os et område seks km. fra Lashio, en stor by i Shan staten. Dette område er et "våbenhvile" område, hvor små kampe er blevet udkæmpet i løbet af de seneste år. Det er kontrolleret af en gruppe med fuldmagt fra den burmesiske hær. I dette område samt længere mod øst, er næsten 10.000 tønder land blevet "konfiskeret" fra lokale landmænd og solgt af det kontrollerede militær, primært til kinesiske forretningsmænd. Vi besøgte en familie, som havde fået deres sidste stykke land stjålet dette år, og som nu er nødt til at sælge deres 14-årige datter til prostitution bare for at overleve. Denne smukke pige er blevet ruineret af økonomiske, militære og politiske kræfter som hun ikke forstår.

Disse samfund er blevet ødelagt af onde, kontrollerende styrker, der er langt større end dem selv. Jeg bliver mindet om ordene fra Efeserbrevet 6,12: "Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet."

For at samfund kan forandres, må der fremstå ledere som kan udfordre disse kræfter. Stemmer må stå op for de tavse og forsvarere må stå op for de svage. Burma har lang vej at gå før ting forandres for familier som disse.

Burma: Våbenhviler og konflikter

Note: alle grupper er i en eller anden form for dialog med regeringen i Burma.

Good Life Club

Rigeligt liv midt i forandring

Hosannah Valentine

"Jeg giver dem et andet hjerte og en ny ånd i deres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra deres krop og giver dem et hjerte af kød." Ezekiels bog, kap. 11, 19

Karen staten, Burma: presenningerne hænger løst, spændt op mellem to skæve fodboldstolper. Det viser et håndtegnet kort af Burma. Omkring 300 børn sidder på jorden og ser på kortet af deres land. Det er i hvert fald hvad vi fortæller dem at det er – de kender det som Burma og deres eget land som "Kawthoolei" og begge er særskilte nationer. De fleste af dem har aldrig rejst uden for deres landsby og de håndskrevne navne på presenningen har så meget tomrum – efter de mange angreb fra den burmesiske hær. Men i dag er det anderledes. I dag er kortet kommet til live gennem nærværet af de nye FBR teams. Fire rangers fra Arakan staten står foran børnene og introducere sig selv. De lærer gruppen udtryk på det arakanske sprog, for eksempel: "har du spist?", "hvor skal du hen?", "hvor kommer du fra?" og "jeg elsker dig." De synger kulturelle sange og et af teammedlemmerne, 20-årige Niang, i en løstsiddende uniform og med et uimodståeligt smil, udfører en arakansk dans. Før den næste gruppe bliver kaldt op, beder programlederen en fra publikum om at komme op og vise, hvor Arakan staten er på kortet. En genert pige kommer op foran og peger på det sted, hvor Arakan staten er – men nu er det forandret: det er ikke længere tomt og uhandgribelig, men er fyldt op med Naings smil, med en smuk dans og nye sange samt med den særlige lyd af "jeg elsker dig."

Naing var ikke den eneste, der fyldte det tomme rum på kortet for de kareniske børn vi så på missionen: dette år har Good Life Club missionen inkluderet teammedlemmer fra otte forskellige etniske grupper i Burma: Arakan, Karen, Karenni, Lahu, Mon, Naga, Pa-Oh og Shan. Vi spurgte alle de steder vi kom frem: "Har ting her ændret sig? Har I lagt mærke til en forandring efter der har været valg og efter at regeringen er skiftet?"

Svaret var næsten altid: "Nej" – ofte med et grin. Imens lærerne gav udtryk for bekymring, grinede, råbte og legede børnene gennem det program, som vores teams havde sammensat. Deres glæde steg uopfordret og de virkede helt uafhængige af deres situation. I januar rejste en del af vores team til et sted med forflyttede på sletterne i det vestlige Karen stat. Her mødte de ledere fra modstandsgruppen i disse hårdt undertrykte områder. En af disse ledere sagde: "Vi har bedt om, at lederne må ændres og takker Gud for de ændringer vi allerede ser. Men der er stadig undertrykkelse, så det virker til, at ændringerne kun sker i tanker. Vi har brug for, at hjerterne også ændres. Vi beder nu om, at Gud må gribe seniorgeneral Than Shwe's hjerte!"

Vi håbede, at vi også kunne bringe et fuldt børneprogram til disse områder eftersom de er så langt fra udefrakommende hjælp. På trods af de retoriske ændringer fra den burmesiske regering, var der stadig for megen usikkerhed. Vi rejste til en lille militær forpost omkring fire timers gang fra sletterne og satte et program op for nogle få lærere og præster, der havde rejst herhen

for at mødes med os. Da vi spurgte dem om mulighederne for at besøge deres landsbyer, blev de tydeligvis bekymrede og de svarede, at de ikke ville kunne overleve eftervirkningerne af vores besøg. Vi var skuffede og modløse over så lidt der rent faktisk var forandret. Flere dage senere, da vores mission var ved at være slut, gav vi os tid til at interviewe nogle frivillige elever, der var taget med for at hjælpe til på missionen. En efter en fortalte de os om deres beskæftigelser, hvor de kom fra og hvorfor de havde valgt at tage med på vores mission. Først da gik det op for os, at det var den samme gruppe som vi havde mødt ude på sletterne og som vi havde håbet af nå ud til – og efter at have hjulpet med GLC i en måned, ville de have et solidt budskab som de kunne tage med tilbage til deres hjem. Hvad der først så ud som en blank væg viste sig at være et åbent vindue, og vi fik lov til at se Guds hænder virke på uventede måder.

I Ezekiels bog kapitel 11 vers 19, lover Gud at erstatte et stenhjerte med et hjerte af kød. Det er en forandring vi ønsker at være en del af – i Burma og hvor som helst vi finder os selv. Vi er så taknemmelige for vores teams, for unge mennesker som Naing som også er en del af denne proces, og som fylder tomrum ud med glæde og kærlighed. Og vi er taknemmelige for alle dem, der støtter os i form af bøn og materialer, at de er en del af Guds proces om at forandre stenhjerte til hjerter af kød.

Billeder: top - Lahu rangers udfører et dramastykke om helbred for Karenbørn. Bund - Mon, Lahu og Karen rangers synger i Karen staten til et GLC-program

Jeg er kommet for at de alle skal have liv i overflod. John 10:10

En måde at hjælpe Good Life Club på, er ved at sammensætte en børnepakke og en mor-og-babypakke. Disse pakker vil blive udleveret til mødre og børn af hjælpe-teams.

BØRNEPAKKE

- Lille kam og spejl
- 2 børnetandbørster
- 1 fingernegleklipper
- 1 lille stykke legetøj
- 1 billede af dig
- 1 postkort fra din by eller område med et bibelvers

MOR-OG-BABYPAKKE

- Lille fingernegleklipper
- 2 sæt tøj for en baby (hue, handsker, trøje, busker og sokker)
- En bidering
- Et billede af dig
- 1 postkort fra din by eller område med et bibelvers

FORSENDELSES INFORMANTION I DANMARK

Send gerne hele pakker eller dele af pakker (f.eks. strikkede ting) til "Good Life Club", c/o Neel Götz, Hyacintvej 6, 3060 Espergærde. Neel sørger for, at pakkerne kommer ud til de forskellige hjælpe-teams.

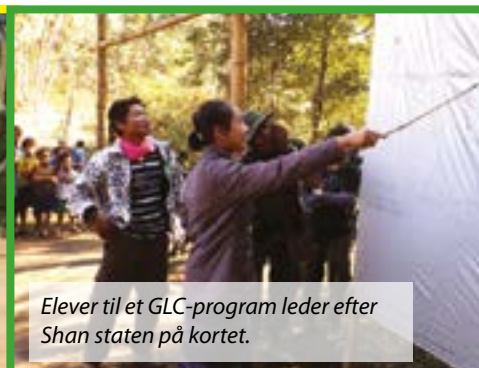
Hvis du hellere vil hjælpe med penge til indkøb af dele til pakkerne eller porto, kan du sende dem til Missionsforbundets konto, reg. nr. 2374 konto nr. 0370.110 700 mærket "Good Life Club". Husk cpr-nummer, hvis du ønsker skattefradrag. Tak for din hjælp.

Hvis man selv vil sende pakker som luftpost er adressen: Christian Concerned for Burma (CCB), PO Box 14, Mae Jo PO, Chiang Mai 50290 THAILAND Mærk pakken: GLC

Send pakker i standardstørrelse og mærk dem: "Household/ personal goods, no commercial value" på bestillingsformen.

FBR -medicinere og high school elever underviser i helbred med et anatomi-forklæde.

Elever til et GLC-program leder efter Shan staten på kortet.

Arakan rangers med Karen børn

Gud vandrer sammen med os...

Af Dr. Kaw,
Underviser ved Jungle School
of Medicine-Kawthoolei

Vi havde lige afsluttet vores aftenrunde da de ankom, vandrende ned af en bjergsti fra en landsby flere timers gang væk. "Min baby vil ikke spise noget", forklarede hendes moder. "Og hun har hostet i fire dage i træk." Den 10 måneder gamle pige lå, svedende og svag, i sin moders skød. Vi gjorde det alle medicinere gør: fastlagde diagnosen (alvorlig lungebetændelse og dehydrering) og valgte en behandling (IV-væsker og antibiotika og paracetamol mod feberen). Vi beroligede os selv med, at barnet ikke havde malaria, påbegyndte IV-behandlingen og beregnede doser af medicinen. Vi fandt vores grønne iltflaske frem, der var blevet båret gennem bjergene for lige præcis denne slags nødsituationer. Vi placerede slangen under babyens næse, drejede håndtaget

på regulatoren og så til mens vi var tilfredse med, at vi havde gjort hvad vi kunne indtil videre. Vi bad sammen og jeg gik i seng og efterlod jordemoderen, lederne og eleverne til at tage sig af hende.

Jeg stod op kl. 3 om morgenen for at skifte vagt. Mars blinkede rødt på den sorte himmel og kiggede ned på junglebjergene, der omkransede vores skole. I det jeg trådte ind i hospitalet, hørte jeg forskellen. Den hvæsende lyd af ilten der strømmer gennem røret, var formindsket. Jeg kunne knap nok høre den. Jeg tjekkede regulatoren og så, at flasken var næsten tom. Jeg slog den fra et øjeblik, og efter at have forklaret situationen for lederne, slog vi den til igen, hvorefter den spruttende stoppede et par minutter senere. Ikke mere ilt og et meget sygt barn. Vi satte os ned rundt om forældrene og barnet og bad. Jeg tænkte på denne piges liv, udstrakt foran hende som de mørke bjerge omkring os, en efter en. En landsbypige på vej til skole... en teenager der hjælper sine forældre i rismarken... en ung brud... en kvinde, der er ved at blive en mor selv. Jeg bad: "Gud, tag ikke disse bjerge væk fra hende. Lad det ikke ende her. Giv os den gave som vi ikke kan give hende."

I mørket hjalp jordemoderen en anden patient gennem en ufrivillig abort. En dreng med malaria vågnede op, kold i de sidste nattetimer indtil hans far tændte et bål bag ved hospitalet og tog ham derud for at varme ham op, pakket ind i et tæppe. Vi satte os ned med vores lille pige, bad og kiggede på hende imens solen stod op på himlen. Hun begyndte at græde og moderen tog hende til brystet. Hun tog ivrigt til og var i stand til at spise. Jeg lænede mig tilbage mod en stolpe og kiggede på hende, mens hun gjorde det normale babyer gør, og da vidste jeg, at hun nok skulle klare den.

I løbet af de følgende dage blev hun raskere og raskere og hun og hendes forældre begav sig over bjergene mod deres hjem. Meget ofte, er selv det bedste vi kan give ikke godt nok. Men Gud ser det og vandrer sammen med os og bringer hans egen helende hånd ind i vores lille hospital og vores patienters liv. Og dette er vi meget taknemmelige for.

Billeder: top - ledermedicinere, der giver ilt.
Baggrund - afdeling for
døgnbehandlingscenter på JSMK.

En mediciners perspektiv Toh Win

Da sagde han til sine disciple: "Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.," Matthæusevangeliet kap. 9, 37-38

Jesus fortalte disse ord til sine disciple. Men det er også det ord Jesus giver til mig. Når jeg ser på situationen i Karen staten, er der ingen tvivl om, at de har brug for hjælp. Vi har kun få arbejdere med begrænsede talenter.

Jeg er en mediciner, der arbejder for Free Burma Rangers og jeg er baseret i Jungle School of Medicine Kawthoolei (JSMK). Siden jeg var lille har jeg været interesseret i medicin. Når min lærer spurgte mig: "hvad vil du være når du bliver stor?"; plejede jeg at svare: "læge." I løbet af de mange års borgerkrig i Burma, har Karen folket haft meget dårlig adgang til sundhedspleje. Der er simpelthen ikke nok helbredsarbejdere. De få vi har, har ikke mulighed for at studere på et særlig højt niveau. Af denne grund dør mange karenere af sygdomme, der er enkle at behandle. Da jeg så den kareniske sundhedssituation og overvejede mine egne interesser, besluttede jeg mig for at begynde at studere, selvom jeg kun havde støtte fra min mor. Min far døde da jeg var syv år gammel. Jeg studerede hårdt og vidste, at Gud gik foran og åbnede en vej for mig. Takket være Gud afsluttede jeg Kawthoolei High School og tog på bibelskole i fire år som jeg afsluttede i 2005. Samme år besluttede jeg at deltage i Community Health Worker (CHW) træning. Efter jeg afsluttede træningen, arbejdede jeg for Karen Department of Health and Welfare/ KDHW (Karen Afdelingen for Sundhed og Velfærd). Jeg arbejdede på kontoret og hjalp med et program om tuberkulose. I 2008 sluttede jeg mig til FBR og fortsatte med at lære mere om medicin. Eftersom jeg var vokset op i Karen staten og fortsat arbejdede her, lærte jeg en masse om mit folks behov, især med hensyn til sundhed og helbred.

I 2011 etablerede FBR Jungle School of Medicine Kawthoolei inde i Karen staten med hjælp fra Karen ledere og på grund af karenernes sundhedsbehov. Der var mange behov, der skulle mødes. FBR havde brug for flere talentfulde medicinere til at tjene Internally Displaced People (IDP'ere). Karen staten havde brug for flere talentfulde medicinere for klinikerne. Nye medicinere havde brug for superviseret medicin praksis. De havde også brug for at få evner og visdom, der passede til behovene i landsbyerne og IDP'erne. Hele regionen havde brug for standarder, medicinske retningslinjer, medicinere og undersøgelse. Med disse behov i tankerne, åbnede JSMK i februar 2011 og uddannede det første hold af 20 nye medicinere i februar 2012. 18 medicinere vil blive uddannet i februar 2013 fra JSMK. Vi håber, at denne skole vil producere nok kvalificerede medicinere hvert år, så vi kan nå nogle af disse basale sundhedsbehov.

Vi kalder denne skole "the Jungle School of Medicine", men vi har store forventninger til, at vores standarder vil blive meget professionelle. Det kommer måske til at ske langsomt, men jeg har en stærk tro på, at skolen vil fortsætte dens vækst i denne retning gennem Gud.

Mit sidste håb er, at ledere og elever fortsat vil leve sundt både fysisk og åndeligt, og at vi vil fortsætte med at opnå visdom og evner, så vi kan være i stand til at give god sundhedspleje. Jeg beder om, at folk gennem vores arbejde og tjeneste, direkte vil opleve Guds kærlighed.

Billeder: top - Toh Win.
bund - medicinere fra JSMK på mission.

Nye ben til Wa-folket

"Sha" var 8 år gammel og på vej til skole da nogle svampe fangede hendes opmærksomhed. I det hun gik væk fra stien for at plukke dem, eksploderede landminen og hendes liv var forandret for evigt. Hun mistede sit højre ben næsten helt op til hoften. Dette skete for næsten 9 år siden og hun er vokset fra at være en lille pige til en unge kvinde, ude af stand til at løbe og lege med andre.

I slutningen af 2010 mødte en præst fra Wa staten en meget genert 15 år gammel Sha, der brugte krykker lavet af plastik vandrør. Hun kunne ikke stoppe med at græde da han tog et billede af hende. På den samme tur mødte han 53 andre folk, der havde brug for proteser. Denne præst tog af sted for at undersøge, om han kunne skaffe hjælp fra Prostheses Foundation of H.R.H. The Princess Mother of Thailand.

Forhandlingerne tog to år, men med opbakning fra den royale familie, blev det endeligt arrangeret for patienter at krydse grænsen til Thailand og rejse tilbage til Burma igen hver aften. Projektet blev i sidste ende planlagt til at ske i starten af 2012 og foregik i Arunothai, Thailand.

Fredag, d. 27. april 2012, rullede de store vogne ind og Prostheses Foundation of H.R.H. The Princess Mother kom til den meget lille by, Arunothai. Søndag morgen var alt klar og de første 28 patienter var blevet samlet op ved grænseovergangen. Sha var iblandt dem – mere genert og tilbagetrukket end da hun først mødte præsten. Hun græd. Hun ville ikke tale. Hun ville ikke have nogen til at tage billeder af hende. Hun lagde sit hoved på bordet og græd igen. Hendes liv var ovre og det vidste hun. Hvis der var noget som helst håb for hende, kunne hun helt bestemt ikke se det.

De mest dedikerede og venlige kvindelige teknikere og vores kirketeams arbejdede på at opmuntre hende ved at tale om håb og kærlighed. De bad med hende – og for hende. Men Sha kunne ikke se noget håb endnu.

Næste dag ankom 22 nye patienter og ni vendte tilbage for at få deres nye ben finjusteret – inklusiv Sha. Gik en smule... justerede, gik lidt mere, justerede igen. Pludselig var et håb født i Sha. Hun gik. Hun kunne se det. Vi kunne se at hun kunne se det. I løbet af de næste to dage, var Shas og de andres ben helt færdige. På en sidste dag vendte alle 68 patienter tilbage for at modtage deres nye ben og for at deltage i en takkeceremoni. For at takke Gud. For at takke de mange mennesker, der arbejdede og gav bag scenen. Kærlighed og håb åbnede døren til, at Sha kunne modtage det nye ben og en ny tro på et nyt liv.

"Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden."

Sha for et år siden.

Sha og andre, der krydser grænsen

Sha der griner efter hun har modtaget sit ben.

Vent indtil du modtager

Doug Yoder

Mens de nu var sammen, spurgte de ham: "Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?" Han svarede: "Det er ikke jeres sag at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner... lige til jordens ende."

Apostlenes gerninger kap. 1, 6-8 (oversat af skribent)

Vi ville ikke kunne håndtere det og vi ville ødelægge det hele.

Den anden ting Jesus siger, er, at når vi venter på Herren (v. 4), vil vi modtage kraft – kraften fra Helligånden. Hvilken uventet ting at sige som svar på et spørgsmål om et menneskeligt kongerige! Jesus forklarer med det samme, at den kraft vi modtager fra Gud ikke er en jordisk kraft for menneskeligt formål. Den kraft som Gud giver os, er Helligåndens kraft om at være et vidne om Jesus, helt til verdens ende.

Apostlenes Gerningers bog og den tidlige kirke fortsætter ved at Jesus fortæller sine disciple to simple ting lige inden han for til himmels:

1. Vished om menneskelige kongerigers rejsning eller fald, er ikke for jer.
2. Vent på, at Gud giver jer kraft fra Helligånden, så I kan være mine vidner.

Hvornår vil Burma blive frit? Vi ved det ikke, og Jesus fortæller os, at vi ikke behøver vide det.

Lad os vente på, at Herren giver os kraften: ikke jordisk kraft til at skabe politiske ændringer, men åndelig kraft til at være et vidne for Israels Messias, den eneste Frelser for vores sjæle.

Som Apostlenes gerninger fortæller, havde Jesus vist sig i live for sine disciple ved mange begivenheder (vers 3). Vi kan kun gætte os til deres glæde, forundring og lettelse. Efter nogle uger med refleksion, må dette have skabt spørgsmålet i dem: hvad så nu? Måske er tiden nu med alle de ekstraordinære begivenheder og tid til at reflektere over disse, kommet for Jesus – der utvivlsomt er den opstandne Messias af Israel – til at genoprette kongeriget Israel? Israel var endnu under romersk besættelse selv da Jesus opstod. Måske er tiden kommet for, at Israels kongerige kan blive fuldt genoprettet?

Jesu svar til sine disciples spørgsmål, er det sidste han fortæller dem inden han for til himmels for øjnene af dem. De er Jesu sidste ord. Han sagde to ting: en ting om visdom, en anden om kraft.

Først siger han, at det ikke er op til os at kende de tider og timer som Faderen har besluttet. Dette kommer som en blid irettesættelse til den naturlige, menneskelige nysgerrighed. Denne nysgerrighed kan være stærk, især når det kommer til genoprettelsen af kongeriger til deres retmæssige ejere. Ind i mellem ønsker vi at vide, hvornår dette sker og det kan være farligt. Det er ikke langt fra Sauls forhastelse, da han gik foran Guds tidsplan og dermed mistede sin del i hvad Gud gjorde. Nogle ting er bare ikke godt for os at vide, måske især de store ting, som folk virkelig gerne vil vide. Vi ville ikke vide hvad vi skulle gøre med denne viden alligevel.

*Du fører bog over min elendighed,
mine tårer er samlet i din lædersæk,
de står i din bog.
Men den dag jeg råber,
skal fjenden vige.
Det ved jeg:
Gud er med mig.
Ved Guds hjælp lovpriser jeg hans ord;
når Herren hjælper,
lovpriser jeg hans ord.
Jeg stoler på Gud og frygter ikke.
Hvad kan mennesker gøre mig?*

Salmernes Bog kap. 56, 9-12

Pige, der kigger på et nyt IDP-sted i Kachin staten.

Mon mediciner behandler en patient i Mon staten.

Karenni mediciner behandler en patient i Karenni staten.

"Overgiv dig aldrig" Dave Eubank

"Overgiv dig aldrig" er de sidste ord i mottoet for Free Burma Rangers:

*Elsk hinanden,
Arbejd sammen for frihed, retfærdighed og fred.
Tilgiv i stedet for at hade hinanden.
Bed med tro, vær modige i handling, overgiv dig aldrig.*

Jeg har altid hadet ideen om overgivelse, og har aldrig villet overgive mig. Uanset om det er sport, bjergbestigning eller som soldat, overgivelse var ikke et ord jeg ville bruge eller tolerere. Men når jeg ser tilbage på mit liv, erkender jeg, at jeg overgav mig mange gange; til selvished, stolthed og synd. Jeg så nok fejl i mit liv til at se, at jeg mange gange havde overgivet mig til dårlige ting, men ikke havde overgivet mig nok til gode ting, og jeg havde ikke overgivet mit fuldt ud til Gud.

Jeg havde det omvendt.

At overgive sig til Gud er ydmygende og efterlader dig vidt åben, åben for Hans nåde, tilgivelse og kærlighed. Når jeg overgiver mig til Gud, føler jeg straks en lettelse, renselse, tilgivelse og frihed. Gud elsker hver enkelt af os, uanset om vi overgiver os til Ham eller ej. Men når vi overgiver os til Gud, åbnes et nyt liv og en ny relation for os. Dette er en relation af kærlighed, tilgivelse, vejledning og frihed. Vi skal aldrig overgive os til synd, selvished eller presset fra andre mennesker, men vi skal overgive os til Gud.

I vort arbejde i Burma ønsker vi ikke at overgive os til frygt og træthed, til undertrykkelse eller uretfærdighed. Men vi ønsker at overgive os til Gud og være part af Hans kærlighed til alle mennesker i Burma. Jeg ønsker, at historien om mit liv og historien om Free Burma Rangers aldrig må være overgivet til synd men til konstant overgivelse til Gud.

Tak til Partners Relief and Development for al deres støtte. Tak til Acts Co. For deres støtte og kopieringen af dette blad (den engelske udgave)

Dette blad blev produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Alle tekster har copyright CCB 2012. Design og layout af FBR Publikation. Alle rettigheder er reserverede. Dette blad kan blive genproduceret, hvis der gives passende kritik af tekst og billeder. Alle billeder har copyright Free Burma Rangers (FBR), medmindre andet er noteret. Citater fra skriftsteder er taget fra Bibelselskabet Online medmindre andet er noteret.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 14, Mae Jo PO Chiang Mai, 50290, THAILAND

www.prayforburma.org · info@prayforburma.org